

N:o 37.

Ank. till Riksd. kansli den 30 mars 1897, kl. 4 e. m.

Utlåtande, i anledning af väckt motion om ändrad lydelse af § 32 i förordningen om landsting den 21 mars 1862.

§ 32 i kongl. förordningen om landsting den 21 mars 1862 är af följande lydelse:

»Rättighet att vid landstinget väcka nya frågor eller förslag tillkommer Konungens befallningshafvande, samt hvarje medlem af landstinget.

Nytt förslag bör, för att kunna komma under behandling, innefatta ett ämne inom landstingets befogenhet, vara skriftligen uppsatt och senast fjorton dagar före landstingets början aflemnadt till sekreteraren, hvilken det åligger att inom åtta dagar derefter öfver de afgifna förslagen upprätta en lista och den till ordföranden öfverlemna.

Till det landsting, som efter utfärdandet af denna förordning först skall hållas, insändas förslagen till landstingets ordförande.

Ej må annan ny fråga än den, som blifvit på nu föreskrifvet sätt väckt, kunna komma under landstingets öfverläggning, såvida frågan icke blifvit af Kongl. Maj:t till landstinget hänskjuten eller härleder sig från och står i sammanhang med ett förut i behörig ordning väckt förslag.»

I en inom Andra Kammaren väckt, till lagutskottets behandling hänvisad motion n:o 5, hemställer herr *A. Ericson* i Ransta att Riksdagen för sin del måtte besluta att vidtaga den förändringen i ofvan-

berörda paragraf, att orden »senast fjorton dagar» måtte ändras till *senast trettio dagar*.

Till stöd för ändringsförslaget anför herr Ericson:

»Det är nogsamnt bekant, att de framställningar, som till landstingens behandling öfverlemnas, dels från Konungens befallningshafvande och dels från enskilda landstingsmän, äro både många och vidlyftiga, och komma dertill ofta från Kongl. Maj:t lagförslag, hvaröfver landstinget skall afgifva yttranden.

Landstingens förhandlingar pågå vanligen ej mer än tvenne dagar, och då dervid äfven skall företagas ett stort antal val, blir föga tid att studera framställningarna. Visserligen låter landstingens sekreteräre numera trycka och till landstingsmännen utsända förhandlingarna, men som motionstiden utgår blott fjorton dagar före landstingens sammanträdande, komma förhandlingarna vederbörande landstingsmän allt för sent till handa, för mången landstingsman med dålig postgång knappast före afresan till landstinget.

Häraf framgår tydligen, att landstingsmännen ha allt för knapp tid att studera och taga del af de många viktiga framställningar, som vid landstingen förekomma.

Saken kan dock afhjelpas genom att vidtaga den förändring i ofvan åberopade paragraf, att motionstiden förändras från fjorton till trettio dagar före landstingens början.»

Den af motionären föreslagna lagändringen synes utskottet ur flere synpunkter mindre lämplig. Först och främt är, enligt utskottets åsigt, intet allmänt behof af förändring i bestående förhållanden för handen. Hvad motionären härutinnan anført torde få anses beröra endast undantagsfall. Sålunda lærer inom de allra flesta landstingsområden kommunikationsväsendet hafva nått den utveckling, att, äfven med bibehållande af den nu stadgade motionstiden, motionerna hinna tryckas och komma landstingsmännen till handa i god tid före afresan till landstinget. Äfven om i en eller annan ort så ej kan ske, torde deraf härflytande olägenheter ej vara synnerligen betydande. Ofta blifva, enligt hvad erfarenheten ådagalägger, ärendena genom tidningarnes försorg bragta till allmänhetens kännedom; och landstingsmannen har då tillfälle att på detta sätt blifva uppmärksamgjord på ärendenas beskaffenhet. I öfrigt kan under tiden för sjelfva landstingets sammanträde lands-

tingsmannen i allmänhet medhinna att om ärendena erhålla tillbörlig kännedom, under öfverläggning derom med öfriga ledamöter. Erfarenheten torde bestyrka, att just denna öfverläggning under landstings-sammanträdet är för den enskilde landstingsmannens uppfattning och bedömande af frågorna vida viktigare än det genomläsande och begrundande på egen hand, som ktingsändande af de tryckta motionerna afser af främja. Motionären har visserligen påstått, att landstingets förhandlingar pågå i allmänhet ej mera än två dagar, men, så vidt utskottet har sig bekant, pågå de flesta landsting vara samlade i åtminstone fyra dagar.

Är sålunda behovet af lagändringen ringa eller intet, komme emellertid dess genomförande att bereda åtminstone en väsentlig olägenhet. Denna skulle bestå deri, att nyvalde landstingsmän derigenom komma att beröfvas möjlighet att vid första landstinget under tjänstgöringsperioden väcka några motioner. Enligt 16 § landstingsförordningen beräknas en landstingsmans tjänstgöringstid — före hvars inträdande någon motionsrätt ej lärer honom tillkomma — från den 1 september det år valet skett; och i följd häraf blefve han genom motionstidens utsträckning till trettio dagar, enär landstingen sammanträda under september månad, afskuren från att sin motionsrätt utöfva.

Med stöd af det anförda hemställer alltså utskottet,

att herr Ericsons ifrågavarande motion icke må till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 30 mars 1897.

På lagutskottets vägnar:

CARL B. HASSELROT.